

IV SA/Wa 2104/06 - Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

LEX nr 343257

Wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

z dnia 10 stycznia 2007 r.

IV SA/Wa 2104/06

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: sędzia WSA Łukasz Krzycki (spr.).

Sędziowie WSA: Marek Wroczyński (autor uzasadnienia), asesor Tomasz Wykowski.

Protokolant: Dominik Nowak.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 stycznia 2007 r. sprawy ze skargi Yehuda L. na decyzję Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z dnia 2 października 2006 r. nr (...) w przedmiocie odmowy wydania dokumentu potwierdzającego posiadanie obywatelstwa polskiego

1. uchyla zaskarżoną decyzję;
2. zasądza się od Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców na rzecz skarżącego kwotę 340 (trzysta czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie faktyczne

Zaskarżoną decyzją z dnia 2 października 2006 r. Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców biorąc za podstawę art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) i art. 17 ust. 4 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. z 2000 r. Nr 28, poz. 353 z późn. zm.) po rozpatrzeniu odwołania Yehudy L. od decyzji Wojewody D. z dnia 12 grudnia 2005 r., nr (...), odmawiającej wydania dokumentu potwierdzającego posiadanie obywatelstwa polskiego przez Yehudę L., poprzednio Jurija L. urodzonego 8 maja 1929 r. w W., syna Nisona L. i Rochne L. z domu N., ostatnio zamieszkałego w R. (poprzednio L. ul. U.).

Organ odwoławczy podniósł, że w dniu 22 września 2005 r. Yehuda L. wniósł do Wojewody D. o stwierdzenie posiadania obywatelstwa polskiego. Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego Wojewoda D. wydał w dniu 12 grudnia 2005 r. decyzję nr (...), którą odmówił wydania dokumentu potwierdzającego posiadanie obywatelstwa polskiego przez zainteresowanego.

Ustalił, że Yehuda L. urodził się jako Jurij L., w dniu 8 maja 1929 r. w m. W., jako syn Nisona i Rochne z domu N. W 1957 roku wnioskodawca repatriował się do Polski z terenów byłego ZSRR. W dniu 14 maja 1959 r. wystąpił z podaniem do Rady Państwa o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na izraelskie w związku z wyjazdem na stałe do państwa

Izrael. Otrzymał dokument podróży (...) z datą ważności do dnia 13 listopada 1959 r.

Po przyjeździe do Izraela nabył on w dniu 14 sierpnia 1959 r. obywatelstwo izraelskie. W dniu 30 czerwca 1960 r. zainteresowany zmienił imię Jurij na Yehuda.

W swoich rozważaniach prawnych organ podniósł, że zgodnie z art. 17 ust. 4 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. z 2000 r. Nr 28, poz. 353 z późn. zm.), posiadanie i utratę obywatelstwa stwierdza wojewoda Odmowa stwierdzenia lub jego utraty następuje w drodze decyzji administracyjnej Stwierdzenie posiadania lub utraty obywatelstwa polskiego dokonywane jest w formie decyzji zwanej "poświadczeniem posiadania obywatelstwa polskiego" lub "poświadczeniem utraty obywatelstwa polskiego".

Zdaniem organu dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy decydujące znaczenie miały przepisy obowiązujące w chwili zdarzenia powodującego zmiany w statusie obywatelstwa, a zatem przepisy ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 4, poz. 25 z późn. zm.). Zgodnie z art. 11 cytowanej ustawy o obywatelstwie w brzmieniu obowiązującym w dacie wyjazdu zainteresowanego do Izraela, obywatel polski tracił obywatelstwo, jeżeli spełnione zostały dwa warunki, którymi były:

- uzyskanie zezwolenia władzy polskiej na zmianę obywatelstwa, oraz
- nabycie obywatelstwa obcego.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że wnioskodawca nabył po przybyciu do Izraela obywatelstwo izraelskie.

Co do uzyskania zezwolenia władzy polskiej na zmianę obywatelstwa organ podnosił, że zgodnie z art. 13 ustawy o obywatelstwie z 1951 r. o utracie obywatelstwa orzekła Rada Państwa. Rozdział 2 Konstytucji PRL z dnia 22 lipca 1952, stanowił, że Rada Państwa była samodzielny naczelnym organem władzy państwowej i podlegała w całej swojej działalności sejmowi Jej działalność opierała się na zasadzie kolegialności... Sposób działania określany był w regulaminie, który był uchwalany po każdorazowym wyborze nowej Rady. Rada Państwa posiadała kompetencje władcze i prawotwórcze. Zgodnie z poglądami nauki prawa oraz orzecznictwem (np. wyrok NSA z dnia 18 kwietnia 1985 r., sygn. akt III SA 404/85) ustawa z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego nie miał zastosowania w postępowaniu przed Radą Państwa. Przepisy k.p.a. dotyczyły postępowań w sprawach administracyjnych prowadzonych przez organy administracji państwowej, a Rada Państwa wraz z Sejmem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej - nie była takim organem. Oznacza to, że do postępowań prowadzonych przez Radę Państwa nie stosowało się również przepisów rozporządzenia Prezydenta RP z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym.

Konstytucja PRL stanowiła, że Rada Państwa oprócz kompetencji określonych w art. 25 ust. 1 pkt 11, mogła wykonywać również inne funkcje, przewidziane dla niej w Konstytucji lub przekazane przez inne ustawy. Do takich uprawnień należało niewątpliwie uprawnienie do decydowania w sprawach nadania i utraty obywatelstwa, które Rada Państwa uzyskała z mocy art. 13 ust. 1 ustawy z 1951 r. o obywatelstwie polskim.

Zważyć należy, że cytowana ustawa z 1951 r. o obywatelstwie polskim, w tym w szczególności przepisy rozdziału 4, w którym uregulowane zostały zasady postępowania, nie precyzowały trybu i formy udzielania zezwolenia na zmianę obywatelstwa. Ustawa nie określała, jaki charakter miało mieć owo zezwolenie - czy miał to być akt indywidualny, czy

zezwoleń to mogło mieć charakter generalny. W latach 1958-84 Rada Państwa w ramach swych ustawowych uprawnień, przyjęła szczególne zasady postępowania w stosunku do osób, które deklarowały chęć wyjazdu na pobyt stały do Izraela i występowały z wnioskiem o zmianę obywatelstwa na izraelskie. W dniu 23 stycznia 1958 r. Rada Państwa wydała na wniosek Prezesa Rady uchwałę nr 5/58 w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego osobom wyjeżdżającym na pobyt stały do państwa Izrael. Uchwała ta obowiązywała do 8 marca 1984 r. Uchwała ta dawała generalne pod względem podmiotowym zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na obywatelstwo państwa Izrael obywatelom polskim, którzy:

- opuścili lub opuszczają obszar Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, udając się na stały pobyt do państwa Izrael
- złożyli lub złożą prośbę o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego.

Uchwała ta nie była publikowana. Zdaniem organu jednak należy zwrócić uwagę, że przepis art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 30 grudnia 1950 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej i Dziennika Urzędowego Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" stwierdzał, że uchwały Rady Państwa ogłasza się w "Monitorze Polskim". Jednakże przepis ust. 2 tegoż artykułu stanowił wyraźnie, że ogłoszenie w "Monitorze Polskim" uchwał następuje, gdy jest przewidziane w obowiązującym przepisie lub ogłaszanej akcie prawnym albo gdy uzna to za stosowne Rada Państwa. Przywoływana wcześniej ustawa z 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim przepisem art. 13 ust. 3 wymagała aby w "Monitorze Polskim" ogłaszane były tylko orzeczenia o pozbawieniu obywatelstwa na podstawie art. 12 powoływanej ustawy. Tej samej zasady dotyczącej publikacji nie można stosować do zezwolenia do zmiany obywatelstwa, bo choć po zaistnieniu dodatkowych okoliczności zezwolenie to prowadziło do utraty obywatelstwa, to jednak nie było znaku równości pomiędzy nim a orzeczeniem o pozbawieniu obywatelstwa. Były to dwie różne formy utraty obywatelstwa polskiego. Tak więc, w świetle przytoczonych przepisów, uchwała Rady Państwa nr 5/58 z dnia 23 stycznia 1958 r. w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa osobom wyjeżdżającym na pobyt stały do państwa Izrael nie musiała podlegać publikacji, ani też Rada Państwa nie była zobligowana do stosowania rozwiązań wynikających z rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym, a w szczególności przepisów regulujących zasady doręczania pism. Zdaniem organu *zważyć* należy, że ustawa z 1951 r. o obywatelstwie polskim nie zawierała regulacji dotyczących trybu i formy wydawania przez Radę Państwa zezwoleń na zmianę obywatelstwa polskiego na obce. Należy przyjąć, iż dopuszczalny był każdy sposób udzielenia przez Radę Państwa takiego zezwolenia. Przywołana uchwała była aktem stosowania prawa i stanowiła generalne pod względem podmiotowym zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na obywatelstwo państwa Izrael obywatelom polskim, którzy opuścili obszar Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, udając się na pobyt stały do Izraela i złożyli prośbę o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego. Należy wyraźnie zaznaczyć, iż Rada Państwa uchwalając przedmiotową uchwałę nr 5/58 działała zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami. W konsekwencji w stosunku do osób, które spełniły warunki przewidziane w uchwale, nie były wydawane indywidualne zezwolenia, jedynie przez sam fakt spełnienia tych warunków osoby zainteresowane uzyskiwały zezwolenie na

zmianę obywatelstwa polskiego na izraelskie. Organ w dalszej części uzasadnienia zaskarżonej decyzji powołał się na stanowisko prof. Walentego Ramusa, który przywołując uchwałę Rady Państwa nr 5/58 stwierdzał, że "udzielenie generalnego zezwolenia na nabycie obywatelstwa jakiegoś państwa przez określone kategorie osób mogło mieć miejsce i mogło być celowe, gdy zmiana obywatelstwa miała szerszy charakter, bo dotyczyła większej liczby osób".

Organ dla poparcia swojego stanowiska powołał się na argumentację z uzasadnienia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 11 stycznia 2006 r..

Przedstawione argumenty zdaniem organu pozwoliły uznać, że Yehuda L. uzyskał zezwolenie - uchwałą Rady Państwa nr 5/58 - na zmianę obywatelstwa polskiego na izraelskie, a uzyskawszy obywatelstwo izraelskie stracił obywatelstwo polskiego. Z tego względu organ odmówił stwierdzenia posiadania przez skarżącego obywatelstwa polskiego. Skargę na decyzję Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z dnia 6 września 2006 r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego złożył Yehuda L.

Zarzucał zaskarżonej decyzji naruszenie prawa polegające na przyjęciu, że uchwała nr 5/58 Rady Państwa z dnia 23 stycznia 1958 r. stanowiła zezwolenie na zmianę obywatelstwa skutkujące z mocy art. 11 ustawy o obywatelstwie polskim z 1951 r. utratą obywatelstwa polskiego przez wnioskodawcę.

Wnosił o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji oraz utrzymanej nią w mocy decyzji Wojewody D. z dnia 27 marca 2006 r. oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm prawem przepisanych. W uzasadnieniu skargi podnosił, że zaskarżoną decyzją Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców utrzymał w mocy decyzję Wojewody D. z dnia 12 grudnia 2005 r. odmawiającą wydania dokumentu potwierdzającego posiadanie obywatelstwa polskiego przez Yehudę L. Przyczyną odmowy było wystąpienie w dniu 14 maja 1959 r. przez rodziców wnioskodawcy z podaniem do Rady Państwa o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego i nabycie przez niego obywatelstwa izraelskiego. Prezes Urzędu podzielił stanowisko organu I instancji, że istnienie tych okoliczności skutkowało zezwoleniem na zmianę obywatelstwa na obce i utratą obywatelstwa polskiego. Jako podstawę prawną organ wskazał uchwałę nr 5/58 Rady Państwa z dnia 23 stycznia 1958 r. w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego osobom wyjeżdżającym na pobyt stały do państwa Izrael.

W ocenie skarżącego decyzja zapadła z naruszeniem prawa.

Przywołana uchwała nie miała mocy aktu prawnego o charakterze generalnym.

Rada Państwa nigdy nie posiadała uprawnienia do uchwalania powszechnie obowiązującego prawa. Zgodnie z Konstytucją PRL z dnia 22 lipca 1952 r. kompetencja ta przysługiwała wyłącznie Sejmowi. Rada Państwa była obok Sejmu naczelnym organem władzy państwowej o uprawnieniach ściśle określonych w art. 25 Konstytucji PRL.

Do tych kompetencji należało również uprawnienie do orzekania w przedmiocie nadania i utraty obywatelstwa polskiego. Przy czym orzeczenie Rady Państwa o utracie obywatelstwa następowało na wniosek Prezesa Rady Ministrów. Ani Konstytucja, ani ówczesnie obowiązująca ustawa o obywatelstwie polskim nie przewidywała dla Rady Państwa upoważnienia do wydawania aktów normatywnych o charakterze generalnym regulujących kwestie obywatelstwa polskiego.

W ocenie skarżącego uchwała nr 5/58 Rady Państwa z dnia 23 stycznia 1958 r. nie mogła przyznawać generalnego zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego osobom deklarującym zamiar wyjazdu na pobyt stały do Izraela.

Podnosił, że takie stanowisko znajduje potwierdzenie w jednolitym orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie (zob. wyrok z 9 stycznia 2006, IV SA/Wa 505/05; wyrok z 12 lipca 2005 r. IV SA/Wa 612/05; wyroki z dnia 15 kwietnia 2005 r. w sprawach II SA/Wa 2140/04; II SA/Wa 2149/04; II SA/Wa 2302 /04).

Sądy podkreślały, że uchwała Rady Państwa nr 5/58 nie mogła stanowić zezwolenia na zmianę obywatelstwa w stosunku do osób, które do daty jej podjęcia nie występowały o zezwolenie na zmianę obywatelstwa, gdyż nie sposób mówić o udzieleniu zezwolenia osobie, która o takie zezwolenie nie występowała.

Osoba objęta zezwoleniem powinna także zostać wskazana we wniosku Prezesa Rady Ministrów skierowanego do Rady Państwa (zob. wyrok NSA z 14 października 2005 r., II OSK 267/05; wyrok NSA z 14 grudnia 2005 r., II OSK 1085/05).

Skarżący argumentował, że organ administracji publicznej nie uwzględniał stanowiska sądów administracyjnych dotyczących kwestii związanych z uchwałą Rady Państwa z 1958 r.

Zdaniem skarżącego nie znajduje uzasadnienia kwestionowanie przez organ załączonych dokumentów do wniosku ponieważ nie zostały opatrzone klauzulą apostille. Skarżący podnosił, że klauzula ta nie ma charakteru obligatoryjnego i stanowi tylko formę weryfikacji autentyczności dokumentu.

W odpowiedzi na skargę organ administracji wnosił o jej oddalenie podtrzymując dotychczas zaprezentowaną argumentację.

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył co następuje:

Skarga Yehudy L. zasługuje na uwzględnienie.

Uprawnienia wojewódzkich sądów administracyjnych, określone między innymi art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269) oraz art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - zwanej dalej P.p.s.a (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.) sprowadzają się do kontroli działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem.

W związku z tym, aby wyeliminować z obrotu prawnego akt wydany przez organ administracji publicznej, konieczne jest stwierdzenie, że doszło w nim do naruszenia bądź przepisu prawa materialnego w stopniu mogącym mieć wpływ na wynik sprawy, bądź przepisu postępowania w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie albo też przepisu dającego podstawę do wznowienia postępowania, a także gdy decyzja lub postanowienie organu dotknięte są wadą nieważności. Jak stanowi przepis art. 134 § 1 P.p.s.a sąd badając legalność zaskarżonego aktu nie jest związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Zarzuty skargi podnoszą iż organ wydając zaskarżoną decyzję naruszył normy prawa materialnego poprzez uznanie iż uchwała nr 5/58 Rady Państwa z 23 stycznia 1958 r. była zezwoleniem na zmianę obywatelstwa o którym mówi art. 11 ustawy z dnia 8 stycznia 1951

r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 4, poz. 25 z późn. zm.).

Naruszenie prawa materialnego może mieć dwojaki charakter:

- po pierwsze przez błędną wykładnię - chodzi o sytuację w której organ administracyjny błędnie przyjął, że określony przepis obowiązuje lub nie obowiązuje albo niewłaściwie zinterpretował treść tego przepisu. W konsekwencji wadliwie została ustalona norma prawna, która powinna mieć w sprawie zastosowanie.

- po drugie naruszenie może polegać na niewłaściwym zastosowaniu prawa (subsumcji). Ma to miejsce wówczas, gdy organ administracyjny prawidłowo ustalił treść normy prawnej, ale błędnie ją zastosował w stosunku do ustalonego stanu faktycznego.

We wniesionej skardze zarzuty odnoszą się do drugiej postaci naruszenia prawa materialnego, a mianowicie poprzez jego niewłaściwe zastosowanie. W niniejszym postępowaniu skarżący wniósł na podstawie art. 17 ust. 4 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. z 2000 r. Nr 28, poz. 353 z późn. zm.) o stwierdzenie posiadania obywatelstwa polskiego.

Z poczynionych ustaleń faktycznych w sprawie wynika, że Yehuda L. wyjechał z Polski na podstawie dokumentu podróży serii (...) wystawionego dnia 13 maja 1959 r., z datą ważności do 13 listopada 1959 r. Dnia 14 maja 1959 r. skarżący złożył wniosek do Rady Państwa o zezwolenie na zmianę obywatelstwa.

Po wyjeździe do Izraela w dniu 14 sierpnia 1959 r. otrzymał obywatelstwo izraelskie.

Sporna kwestią w niniejszej sprawie jest ocena, czy organ prawidłowo zastosował normę art. 11 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 4, poz. 25 z późn. zm.). Zgodnie z art. 11 cytowanej ustawy o obywatelstwie w brzmieniu obowiązującym w dacie wyjazdu zainteresowanego do Izraela, obywatel polski tracił obywatelstwo, jeżeli spełnione zostały dwa warunki, którymi były:

- uzyskanie zezwolenia władzy polskiej na zmianę obywatelstwa, oraz
- nabycie obywatelstwa obcego.

Poza sporem jest, że skarżący nabył obywatelstwo państwa Izrael.

Natomiast nie można odmówić racji skarżącemu w tym zakresie, że stanowisko organu iż uzyskał on zezwolenie władzy polskiej na zmianę obywatelstwa jest błędne.

Po pierwsze wniosek o zmianę obywatelstwa winien być przedłożony Radzie Państwa zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy o obywatelstwie polskim z 1951 r. przez Prezesa Rady Ministrów, a po drugie winno zapaść orzeczenie Rady Państwa o zezwoleniu skarżącemu na zmianę obywatelstwa.

W niniejszej sprawie organ uznał iż takim orzeczeniem zezwalającym skarżącemu na zmianę obywatelstwa była uchwała Rady Państwa nr 5/58 z 23 stycznia 1958 r. W ocenie Sądu należy zgodzić się ze stanowiskiem Naczelnego Sądu Administracyjnego zaprezentowanym w wyroku z dnia 14 października 2005 r. (II OSK 267/05 ONSAiWSA), że uchwała Rady Państwa nr 5/58 z dnia 23 stycznia 1958 r. w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego osobom wyjeżdżającym na pobyt stały do państwa Izrael nie stanowiła zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego ze skutkiem utraty obywatelstwa, o którym mowa w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 10, poz. 49 z późn. zm.), w stosunku do osób, które podania o zezwolenie na zmianę obywatelstwa

polskiego złożyły po podjęciu uchwały". Stanowisko zaprezentowane przez Naczelną Sąd Administracyjny również będzie miało zastosowanie w niniejszej sprawie, mimo, że oceniamy w tym postępowaniu prawidłowość zastosowania przepisów ustawy z 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim ponieważ zasady wyrażania zezwolenia na zmianę obywatelstwa były takie same. Należy zgodzić się ze stanowiskiem NSA zaprezentowanym w wyrokach z 14.12 2005 r. II OSK 1085/05 LEX 191007 i 27 października 2005 r. II OSK 965/05 (ONSAiWSA), że "nie można z góry przyjąć takiego założenia, że uchwała Rady Państwa z dnia 23 stycznia 1958 r. w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego osobom wyjeżdżającym na pobyt do państwa Izrael nie stanowi orzeczenia Rady Państwa o zezwoleniu na zmianę obywatelstwa przed podjęciem tej uchwały. Ustawa nie określiła bowiem szczególnych wymagań co do formy orzeczeń Rady Państwa w tych sprawach. Orzeczenie takie w formie uchwały mogło dotyczyć większej liczby osób, pod warunkiem wszakże, iż odnosiło się do oznaczonych osób, których podania były w toku, rozpoznawania przez Radę Państwa przed podjęciem uchwały z dnia 23 stycznia 1958 r. To, że w uchwale nie wymieniono tych osób, samo przez się nie oznacza, że adresatem uchwały nie były oznaczone osoby".

W niniejszej sprawie skarżący złożył wniosek o zezwolenie na zmianę obywatelstwa w 1959 r., a więc już po dacie podjęcia uchwały z 23 stycznia 1958 r. i nie może ona stanowić zezwolenia na zmianę obywatelstwa.

Zgoda na zmianę obywatelstwa wyrażona w formie uchwały mogła dotyczyć większej grupy zindywidualizowanych osób. Należy zgodzić się ze stanowiskiem NSA z wyżej cytowanych orzeczeń, że "... nie można mówić o udzieleniu zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego osobie, która o nie do daty podjęcia uchwały nie występowała....". Nie można zgodzić się z argumentacją organu, z powołaniem się na uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z 11 stycznia 2006 r. IV SA/Wa 1567/05 iż "zakres skutków prawnych uchwały Rady Państwa z 1958 r. nie powinien być odnoszony do obecnych standardów stosowania prawa, kiedy to system prawny ukształtowany był według odmiennych reguł...; chcąc dokonać obecnie prawidłowej wykładni obowiązujących wcześniej regulacji trzeba wziąć pod uwagę, iż akt prawny, którego zakres jest kwestionowany, stanowił źródło konkretnych uprawnień dla obywateli, gdyż tworzył w ówczesnym autorytarnym systemie możliwość opuszczenia Polski".

Zdaniem Sądu należy zauważyć, iż aby osiągnąć zamierzony skutek prawny, to trzeba w sposób prawidłowy wypełnić dyspozycje konkretnego przepisu prawnego.

Według przepisów ustawy z 1951 r. o obywatelstwie utrata obywatelstwa była uwarunkowana uzyskaniem zezwolenia władzy polskiej na zmianę obywatelstwa oraz nabyciem obywatelstwa obcego.

W odniesieniu do zezwolenia władzy polskiej na zmianę obywatelstwa to musiał być wniosek Prezesa Rady Ministrów skierowany do Rady Państwa i orzeczenie Rady Państwa zezwalające na zmianę obywatelstwa.

Wiemy, że skarżący Yehuda L. w 1959 r. skierował podanie adresowane do Rady Państwa o wyrażenie zgody na zmianę obywatelstwa. Nie mamy dowodów, które by potwierdzały iż podanie skarżącego zostało przedstawione Radzie Państwa przez Prezesa Rady Ministrów, oraz że Rada Państwa wydała orzeczenie o wyrażeniu zgody na zmianę obywatelstwa.

W zakresie podstawowej relacji danej osoby z państwem w postaci obywatelstwa, to kwestie związane z jego nabyciem, utratą powinny być rozpatrywane zgodnie z literą i duchem prawa obowiązującego w danym momencie. Sama intencja składającego wniosek o zmianę obywatelstwa, w sytuacji gdy nie zostały zachowane procedury prawem przewidziane, nie mogła spowodować skutku określonego przez ustawę o obywatelstwie z 1951 r.

Celem postępowania o stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego jest ocena, czy zostały spełnione przesłanki do utraty obywatelstwa przez daną osobę. Organ naruszył przepisy prawa materialnego art. 11 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 4, poz. 25 z późn. zm.) uznając iż skarżący uzyskał zezwolenie na zmianę obywatelstwa na podstawie uchwały Rady Państwa nr 5/58 z 23 stycznia 1958 r.

Z tych też względów biorąc za podstawę art. 145 § 1 pkt 1 lit. a P.p.s.a orzeczono jak na wstępie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 200 i 205 § 2 P.p.s.a.